

DUALISTINIAI PASAULIAI, STEBIMI IŠ VIESULO AKIES

„Laiptų galerijoje“, įpusėjęs gruodžiui, atidaryta unikali vilniečio dailininko Vytauto Tomaševičiaus kūrybos paroda „Ramybė viesulo aky“. Tai 25-oji asmeninė pasaulyje pripažinto menininko paroda, šiauliečiams jo kūryba pristatoma pirmą kartą.

Spalvingiems, lengva ironija persmelktiems darbams V. Tomaševičius įkvėpimo sėmėsi iš tarpukario Lietuvos diplomato Oskaro Milašiaus poezijos bei regėjimų, iš pastaraisiais metais

siaučiančių politinių viesulų, kasdienybės aktualijų. Autorius mielai paaiškino keistą pavadinimą: „Viesulo akis – tokia būseną, kai gali išlikti savimi, nors aplinkui siaučia visokie uraganai.

Atsitolinimas tokia vietoje teikia jėgos ironiškam kalbėjimui apie negailėtiną pasaulio kismą.“

Parodą pristatydama, menotyrininkė dr. Dalia Karatajienė pabrėžė V. Tomaševičiaus kūrybos unikalų emocinį įtraukumą: „Tai paroda, iš kurios nesinori išeiti.“

Universalumo ir unikalumo dermė

Žmogaus dvasinė atrama – jo prisiminimai – yra universalus dalykas. Meni-

ninkas susitelkia į savo vaikystės, jaunystės širdžiai mielus vaizdus: „Užaugau Lazdynuose, tad daugiabučių kiemai, blyškios namų „dėžutės“, nykios aikštelės – neišvengiami mano prisiminimų palydovai. Tačiau jų nekopijuojau.“

Uniformuota sovietinių daugiabučių tikrovė paveikluose įgyja naujų prasmų, nes sukomponuota antrame plane, taikant „skaitmeninio impresionizmo“ metodą, neryški, beveik monochromiška. O į

pirmą planą atkeliami netikėti vaizdai (ryškiaspalvės papūgos, milžiniško ferario siluetas, spalvingas hamaakas, antikinės skulptūros ir pan.). Kai kurių paveikslų antraplanėje plotmėje nugula Vytauto žmonos Skaidrės tėviškės peizažai, kuriuos taip pat „suardo“ tarsi nederančios, netikėtos dabartinio pasaulio detalės, keisti grafiniai minčių raizginiai.

Pats autorius mielai pasakoja savo paveikslų istorijas, sako to išmokęs Danijoje. Ten dalyva-

vo plenerė, kuriame teko žmonėms paaiškinti, ką ir kaip dirbi. „Danijoje pirmą kartą pamačiau, kad pasakojimas yra svarbu, – sako V. Tomaševičius. – Pradedu pasakoti, kaip atsiranda refleksija iš prisiminimų ir nuotaukų, popkultūros elementų, skaitmeninio pasaulio fragmentų, kaip peizažą sušiuolaikinu, paveikslai išeina tarsi literatūriški. Bet tai nėra blogai – iki tam tikro lygio.“

▷ Nukelta į 12 p.

KOMIKSAS PRIVERS Į ŠIAULIUS

Rudens pabaigoje skaitytojus pagaliau pasiekė Šiaulių dailės galerijos ir leidyklos „Aukso žuvis“ išleistas komiksas „Keliuonė“. Dvejus metus trukusio kūrybinio proceso autoriais tapo rašytojas Rimantas Kmita ir iliustratorius, architektas Povilas Vincentas Jankūnas, kuriems teko nelengva užduotis – papasakoti apie Šiaulius komikso formatu.

Pasirodžius leidiniui, kalbiname autorius: kam privaloma perskaityti komiksą? Ar komiksas tik vaikams? Kokie atradimai ir sutapimai nustebino autorius? Kaip skaityti sukurtą mitą, kad nepasiklystum? Kiek jame istorinio rimtumo? Kūrėjai atsako paprastai – jų tikslas sudominti, o mūsų – skaityti ir nesiliauti pateikti klausimų bei ieškoti atsakymų.

Miestas turi savo mitą ir tu esi jo dalis!

– Akivaizdu, kad reikėtų pradėti nuo to – kam ir apie ką yra komiksas „Keliuonė“?

RIMANTAS: Akivaizdu, kad komiksas yra apie Šiaulius, jų istoriją ir miestę gyvenusias asmenybes

ir kad jis skirtas visų pirma paaugliams. Nebūtinai akivaizdu, kad knyga ne tik pasakoja apie Šiaulius, bet moko (tikiuosi) į savo aplinką pažvelgti kūrybiškiau, už kasdien praeinančią gatvių, pastatų, paminklų pamatyti nekasdienes istorijas, kurios mus taip žavi, kai žvalgomės po svetimus miestus. Bet istorijos yra visur.

POVILAS: Trumpai tariant, tai komiksas šiauliečiams apie Šiaulius. Bet tariant ilgiau – tai knyga visiems, kurie turi bent kruopelę žingeidumo ir domisi istorija, fantastika, mitologija bei miestais. Visiems, kurie kažkada buvo jauni ir įsimylėję. Visiems, kurie nori atrasti kažką naujo ir nematyto savame

Edvardo Tamošiūno nuotr.

kieme. Visiems, kurie yra jauni širdy ir nebijo į savo rankas paimti knygos, pasakojančios Šiaulių istoriją tūkstančiu ir vienu paveikslėliu.

– Vis dar gajus mitas, kad komiksų žanras yra tik vaikams, jaunimui, nors Lietuvoje pasirodo vis daugiau šio žanro lei-

dinių, kurie kaip tik pasakoja apie nelengvas temas (kas ir visiems gerai žinomas „Sibiro haiku“). Kokia jūsų nuomonė apie komikso žanro galimybes ir iššūkius?

POVILAS: Komiksų kultūros sklaida Lietuvoje yra gana plati ir kebli tema. Ši meno forma (kaip

ir visa puokštė kitų mūsų gyvenimo aspektų) buvo paveikta ir sutrypta sovietmečio. Tais metais Lietuva atsiliko nuo pasaulinių tendencijų ir naują laisvę pasitiko, neturėdama savo „komiksų kultūros“. Vietinė produkcija buvo gana skurdi ir fokusuota būtent į karikatūras. Bendras žan-

ro suvokimas ir įvertinimas suaugusiųjų amžiaus auditorijoje rėmėsi į stigmą, kad tai tik vaikams skirta medija. Per nepriklausomybės metus komiksai po truputį skynėsi ir vis dar skinasi savo kelią į platesnes auditorijas. Komiksų perėjimas nuo žurnalinės į knygine formą, sekant va-

DUALISTINIAI PASAULIAI, STEBIMI IŠ VIESULO AKIES

► Atkelta iš 11 p.

Pasak dr. D. Karatajienės, universalus menininko siekis būti savimi reiškia turėti ir savo unikalią praeitį, ir unikaliai matyti dabartį. Dailininkas sujungia skirtingus laikus, taiko

skirtingus raiškos būdus: realumo – abstraktumo, juodai balto – spalvoto, tapyto – spausdo, tapyto – paišyto. Švenias emocijas sudraskančios ryškiaspalvės detalės ir grafinių linijų raizginiai išryškina situacijos paradoksalumą, kviečia

mąstyti, kurti savo pasakojimą ar bent šyptelti.

Bravūriškos aktualijos

Parodoje gausu ir mažo formato kūrinių, kuriuose menininkas pašaipiai tiria aplink siautėjantį pasaulį, bravūriškai kryžmindamas

sovietmečio relikthus su meno aktualijomis ir popkultūros reiškiniais, kasdienybės detalėmis. Švelnios ironijos kupinuose portretuose lengvai atpažįstamos politinės figūros, kino pasaulio garsenybės. Spalvingi užrašai siek tiek primena reklaminius vaizdelius ar komiksus. Žaismingi vaizdai kausto dėmesį, tačiau neapleidžia nuojauta, kad šiame pasaulio siautulyje nieko jau negali pakeisti. Tik stebėtis. Šią būseną tiksliai įvardijo menotyrininkė dr. D. Karatajienė: „Subtilūs menininko pajuokavimai, išlaikant aukštą paveikslų meninės konstrukcijos lygį, neleidžia lengvai išeiti iš parodos, skatindami joje užsibūti.“

Apie autorių

Vytautas Tomaševičius (g. 1972 m.) parodinėje veikloje dalyvauja nuo 1995 metų.

Nuo 1996 m. dalyvavo tarptautiniuose filmų projektuose kaip kino filmų dailininkas. 2000 m. kūrė dekoracijas filmui „Nenugalimas“ (rež. Werner Herzog, Vokietija).

Dariaus Ančerevičiaus nuotr.

► Vytautas Tomaševičius parodos atidaryme. „Laiptų galerija“, 2023 m. gruodžio 14 d.

2008 m. apdovanotas I Baltijos dailės bienalės laureato diplomu.

2010 ir 2018 m. skirta LR kultūros ministerijos stipendija.

2019 m. Tokijo (Japonija) šiuolaikinio meno bienalėje „ArtOlympia“ tapo pirmuoju lietuvių menininku, apdovanotu specialiuoju prizų „Už meistrybę“.

2020 m. tapo Vilniaus miesto mero premijos laureatu.

V. Tomaševičius yra su rengęs asmeninių parodų ne tik Lietuvoje, bet ir Danijoje, Švedijoje, dalyvavo keliose dešimtyse grupinių parodų Lietuvoje, Danijoje, Švedijoje, Prancūzijoje, Italijoje, Japonijoje. Šiuo metu dailininkui atstovauja Paryžiaus galerija „Geraldine Banier“.

Parodą galima aplankyti „Laiptų galerijoje“ iki sausio 6 d.

Dariaus Ančerevičiaus nuotr.

► Socialinės parodijos.

PAŽVELGTI NAUJOMIS AKIMIS

karietišku pavyzdžiu, bei pasakojimai apie unikalios mūsų šalies patirtis ir išgyvenimus tikrai toli mus pastūmėjo lietuviškos komiksų kultūros kūrimo kelyje. Tačiau jaučiu, kad vis dėl to dar reikės nemažai laiko bei gerų kūrinių, kad šis žanras įgytų stipresnį ir solidesnį visuomenės įvertinimą.

Dažnai tenka pabrėžti būtent pačios „komikso“ sąvokos problematiką. Žodis, išvestas iš žodžio „komiskas“, akivaizdžiai nuo pat pradžių bus sutiktas nelabai rimtai. Su tuo Vakaruose jau seniai kovojama, bandant įvesti tokius naujus terminus, kaip „graphic novel“, kurie Lietuvoje vis neprigyja dėl vertimo keblumų. Japonijoje komiksai turi „Manga“ pavadinimą, Prancūzijoje tai „Bandes dessinées“. Manau, kad net ir toks paprastas dalykas, kaip žanro įvardijimas, rodo jo vietą vietinėje kultūroje.

Nepaisant visų keblumų, su kuriais susiduria komiksai Lietuvoje, asmeniškai tikiu šiuo žanru ir jo galimybėmis įdomiai bei netradiciškai pasakoti apie tai, kas mums svarbu. Galime rašyti ir skaityti romanus bet kokiomis temomis, nematau, kodėl negalime piešti ir skaityti komiksų.

RIMANTAS: Man patinka komiksas – tai toks kinas ant popieriaus. Nežinau, ar čia reikia kaltinti sovietmetį, kad tuo metu turėjome tik Paršiuko Čiuoko nuotykius ir neturime tokios komiksų kultūros kaip Belgijoje ir Prancūzijoje, bet geriau nieko nekaltinti, o dirbti tai, kas patinka, ir perspektyvos bus šviesios.

– **Kurdami komiksą, ne vieną valandą praleidote, naršydami įvairiuose istoriniuose šaltiniuose. Kokie didžiausi atradimai, kuriais norite pasidalyti?**

RIMANTAS: Mažoji dalis tų atradimų rado vietos pasakojime. Didžioji dalis arba liko neįtraukta, arba įtraukta, tik neišplėta. Šįkart gal daugiau galvojau apie geležinkelio svarbą Šiaulių miestui. Be geležinkelio miestas, neturintis upės, nebūtų išaugęs. Be to, pirmoji Šiaulių panoraminė nuotrauka daryta pirmojo traukinio atvykimo proga.

Iš tiesų, kuriant šį pasakojimą, reikėjo sujungti skirtingas asmenybes, laikus, skirtingas vietas. Tai didžiausia paieška ir buvo – kaip vienas reiškinys jungiasi su kitu. Taip geležinkelis jungiasi su fotografija, fotografija – su vaistinėmis, nes ten fotografai pirkdavo

reikalingų cheminių medžiagų ir t. t. Gal vienas iš vaizduotė atšviežinusių momentų buvo „Aušros“ muziejaus padarytas Šiaulių maketas, kuriame gerai matyti trijų šventovių buvimas greta miesto centre vienu metu – bažnyčios, cerkvės ir sinagogos. Ir kai dabar pagalvoji, iškelti cerkvę iš miesto centro tarpukariu reikėjo drąsos, nes nebuvo to laikotarpio, kai dėl tokių sprendimų niekas nesigrežiotų į didįjį kaimyną, kad tik nesupyktų ir ko nors nepadarytų (palyginkime su šiandieniu trypčiojimu dėl Raudonosios armijos karių kapų perkėlimu).

POVILAS: Kadangi Šiaulių miestas iki kūrybinio proceso pradžios man buvo nepažinta žemė, viskas, prie ko tik prisiliečiau, buvo nauja ir įdomu. Išskiriant konkrečiau, galbūt ryškiausiai įsirežė keistai lemtingas atsitiktinumas. Ieškant vaizdinės medžiagos, žiūrėjau nuostabios „Stop juosta“ laidos serijas, skirtas Šiaulių tarpukario modernizmo architektūrai atskleisti. Šių laidų pasakojimai dažnai išsiplečia ir į platesnius vietos kultūrinius horizontus. Šiaulių atveju tai buvo interviu su laikmečio liudininku, menotyriminku Vyteniu Rimkumi, kuris užsiminė apie savo tėčio Jaroslavo Rimkaus sukurtą pirmąjį lietuvišką komiksą „Vokiečių okupacija Lietuvoje 1915–1919 m. paveikslėliuose ir trumpuose jų aprašymuose“. Pats leidinys man buvo didžiulė sensacija, bet faktai, kad jis sukurtas būtent šiauliečio, pasivadinusio J. Šiliečio slapyvardžiu, ir išleistas 1922 m. (lygiai 100 metų nuo „Keliuonės“ komikso kūrybos pradžios) man pasirodė truputį daugiau negu tik atsitiktinimai. Labai linkėčiau, kad šį išskirtinį įvairiomis politinėmis intrigomis apipintą, bet kartu vis dar itin lengvai skaitomą kūrinių iš naujo atrastų ir šių dienų auditorija.

– **Komikse veikia ne viena moteriška figūra, būtent per jų darbą sleidžiasi gražus pasakojimas apie Šiaulius, kaip rūpesčio vienas kitu miestą. Ar galėtumėte papasakoti, kaip tos moterys čia atsirado, kurių istorijos jums patiems yra įdomiausios?**

RIMANTAS: Kai vaikščiojome po Šiaulius su Povilu ir kalbėjome apie ryškiausias figūras, kažkas (Kristina Šapytė iš TIC'o?) sako: „Nu, vieni vyrai toje Šiaulių istorijoje.“ Bet isto-

rijoje niekada nebūna „vieni vyrai“, mes tik kalbame apie juos daugiau. O kai man pradėjo ryškėti rūpesčio vienas kitu, tai moterų istorijos čia labai tiko, jų širdyse rūpesčio paprastais, mažais (kurie iš tiesų yra patys didžiausi) dalykais daug daugiau negu vyrų karuose, politikose, ambicijose ir šlovės siekiuose. Iš

Edvardo Tamošiūno nuotr.

komikse pavaizduotų moterų norėčiau grįžti prie Onos Lukauskaitės-Poškienės: ir jos šeimos istorija, ir gyvenimo kontekstai – nacių okupacija, Holokaustas, komunistai, tremtis į Sibirą. Ir visada tarsi iš advokato tėvo perimtas noras grumtis už tiesą, negalvojant, ar tau tai naudinga. Tiesa retai kada būna naudinga.

POVILAS: Manau, kad Šiaulių moterys iš niekur neatsirado. Jos visuomet čia buvo. Rimantui kurpiant istoriją, puikiai susipynė Aleksandros Zubovienės, Stanislavos Venclauskienės ir Onos Lukauskaitės-Poškienės (Hanios) gyvenimų gijos. Aš šias įstabias moteris pažinau būtent dėl autorius rašytos istorijos. Perėmęs knygos kūrimo vairą ir pagal tekstą piešdamas komiksą, jas pažinau dar kitaip. Negalėčiau išskirti vienos, nes knygoje jos veikia lyg Šventoji Trejybė, kiekviena papildanti gyvenimo ir miesto lygtį sava prigimtimi.

Pirma susitinkame su Aleksandra, kurios funduotoje mokykloje mokosi pagrindiniai komikso veikėjai. Vėliau susipažįstame su nepalaužiama ir niekuomet nenurimstančia Hanios dvasia. Galų gale, savo drąsą ir motinišką pradą pade-

monstruoja gausybę vaikų po savo sparnu priglaudusi ir užauginusi Stanislava. Tie, kurie skaitys, sužinos, kur net ir šiandien galima išgirsti šių įstabių moterų širdžių plakimo aidą...

– **„Keliuonė“ įdomi tuo, kad pagrindiniai herojai atsiduria mitiniame laike, kuris yra priešingas istoriniam pa-**

sakojimui – atsiranda interpretacijų, nuokrypių. Kiek rimtai skaitytojui priimti jūsų kuriamą mitą? Kaip nepasimesti?

RIMANTAS: Aš mėgstu sudėlioti istoriją iš faktų. Ir labiau esu linkęs ne tuos faktus pritempti prie siužeto, bet iš skirtingų faktų ryšių, paralelių, panašumų, kurių tikrovėje gal ir neegzistavo, sukurti netikėtą pasakojimą. Kad žmonės naujomis akimis pažiūrėtų į žinomas vietas, pastatus, žmones. Panašiai kūriau ne tik komiksą, bet ir ekskursijos „Didieji Šiauliai“ scenarijų. Abiem atvejais mane pasiekė Šiaulių istoriją puikiai išmanančių žmonių verdiktas, kad viskas taip ir buvo. O mes juk žinome, kad rašytojai, imdamiesi istorinių temų, istorikams niekada neįtinka. Aš verčiuosi per galvą, kad efektas būtų ne iš faktų iškrypimų, pagražinimų, o jų sugretinimo. Tada skaitytojas ar klausytojas galbūt užsimanys pats įsitikinti, ar tikrai taip galėjo būti, ir eis ieškoti daugiau informacijos, skaityti knygų.

POVILAS: Viskas yra realu, jeigu tik tuo tikime. Man šis Šiaulių mitas yra daugiau negu realus, kadangi kurdamas juo gyvenau ir jį išgyvenau. Ma-

nau, kad kiekvienas skaitytojas, versdamas puslapi po puslapi, neišvengiamai taip pat išgyvens šį mitą, o tuomet tik nuo jo ar jos priklausys, ar mitas tikras, ar ne, nes juk mitas gyvena mumyse ir tik nuo mūsų priklauso jo gyvastis.

Tikra tiesa, kad mitinė erdvė gali būti laki, klampė ir sunkiai suvokiama,

palinkėtumėte?

RIMANTAS: Aš norėčiau, kad žmonės atrastų istorijas tame kaime, mieste, vienkiemyje, kuriame gyvena, jas pažintų, pasakotų, dalytųsi. Gyvenimas taptų tik įdomesnis.

POVILAS: Pirmiausia – atrasti. Šiauliečiams linkėčiau per kūrinių pažvelgti į savo miestą naujomis

akimis, pastebėti tai, pro ką pripratusi akis dažniausiai praslysta nejučia, o svečiams ir kitų polių gyventojams – susipažinti ir užsidegti noru įminti Šiaulius gyvai, trepsint savomis kojomis.

– **„Keliuonė“ tapo pirmuoju (tikėkimės, ne pasakutiniu!) leidiniu, kuris komikso formatu pasakojia Šiaulių istoriją, o 1922 m. šiaulietis J. Šilietis išleido pirmąjį komiksą Lietuvoje. Gana simboliška, kad po šimto metų vėl grįžome prie komikso Šiauliuose?**

RIMANTAS: Sutapimas, bet gražus. Aš tokių ir ieškau savo istorijoms. Kai tokie netikėti sutapimai ištinka, tai norisi, kad jie būtų dėsniniais ir Šiauliai turėtų daugiau pasakojimų apie miestą, taip pat ir komiksų.

POVILAS: Arba tai nuostabus ir neįtikėtinas atsitiktinumas, arba taip turėjo nutikti ir nutiko. Nedrįstu teigti, kad tai būtent viena arba kita. Tik džiaugiuosi šiuo puikiu sutapimu bei tuo, kad, net ir pražūsus tokiame šilto ir šalto kupinam šimtmečiui, komiksai vis dar leidžiami ir skaitomi Lietuvoje ir būtent Šiauliuose.

– **Istorija tikrai kartojasi, sukasi ratu. Jei reikėtų palinkėti ko nors šio leidinio skaitytojams, ko**

akimis, pastebėti tai, pro ką pripratusi akis dažniausiai praslysta nejučia, o svečiams ir kitų polių gyventojams – susipažinti ir užsidegti noru įminti Šiaulius gyvai, trepsint savomis kojomis.

Patyrus šį atradimo džiaugsmą, visiems skaitovams dar palinkėčiau iškvėpti ir toliau kurti šį miestą ir jo istorijas, gyvenant čia kasdieną ar tik vieną vienintelę dieną keliaujant jo gatvėmis.

Galų gale, būtų tikrai nuostabu, jei dar po šimto metų kokie nors ateities žmonės, atsispyrę nuo mūsų mito, pratęstų šią tam tikra prasme jau besiformuojančią Šiaulių komiksų tradiciją.

Komiksas „Keliuonė“ išleistas vykdant Šiaulių dailės galerijos projektą „Šiaulių miesto mitas: grafinio leidinio leidyba ir sklaida“, kurį dalinai finansavo Lietuvos kultūros taryba ir Šiaulių miesto savivaldybė.

Komikso „Keliuonė“ pristatymo Šiaulių knygų mugėje įrašas:

ĮVYKO DIDŽIAUSIAS ŠIAURĖS LIETUVOJE TARP- TAUTINIS MADOS DIZAINO ŠOU „VIRUS MADA“

Gruodžio 9 d. Šiaulių lengvosios atletikos ir sveikatingumo centre įvyko didžiausias Šiaulių dailės galerijos organizuojamas ir vienas iš miesto reprezentacinių renginių – tarptautinis mados dizaino šou „Virus mada“. „Virus mada“ yra kasmet Šiaulių dailės galerijos organizuojamo festivalio „Virus“ dalis. Šiais metais festivalis buvo organizuotas jau 28-ąjį kartą.

„Virus mada“ renginys šįmet buvo kaip niekada įvairus. Kolekcijas pristatė net spetyniolika dizainerių: Laimonas Žilinskas (LT), Liutauras Suvorovas (LT), Doviga Morris (PL), Almanas Kuskas (LT), Džeina Lubāne (LV), Gabriela Nowak (PL), Karl-Christoph Rebane (EE), Khrystyna Konyk (UA), Maciejus Nodzeński (PL), Madara Indriksone (LV), Nargiz Salwa (PL), Olja Zadybchuk (UA),

Samanta Zykaitė (LT), Kamilė Ginelevičiūtė (LT), Raimedas Latvys (LT), Rugilė Sadauskaitė (LT), Karina Panina (LT).

Šou metu šokėjų duetas iš Italijos atliko performansą „Come Neve“, kurio koncepciją ir choreografiją sukūrė Adriano Bolognino.

Neringa Poškutė-Jukumienė ir Vilniaus dailės akademijos Telšių fakulteto studentų pristatė performatyvią juvelyrinės kolekciją

Edvardo Tamošiūno nuotr.

ją „Puo/-das – Puo/-šalas“ (kostiumų dizainas – Inga Skripka; garso takelio autorius – Donatas Bielkauskas; kolekcijos autoriai: Neringa Poškutė-Jukumienė, Emilija Giedraitė, Estera Olendraitė, Aleksas Grašys, Artūras Manukianas).

Dizainerė Gretė Labauskaitė pristatė socialinį mados projektą „Pasimatuk Jausmą“, mažinantį atskirtį tarp neregių ir reginčių bei skatinantį normalizuoti regos negalią per nevizualius mados objektus.

Šou savo muzikinėmis vibracijomis kaitino kompozitorius Antanas Jasenka ir Ilja Gun, Artūras Maminas, Justas Katuskis.

Šiaulių dailės galerijos direktorė, „Virus mados“ kuratorė Ernesta Šimkienė po renginio džiaugėsi dalyvių atsiliepimais apie renginį: „Tikrai smagu, kad iš kūrėjų sulaukėme gerų atsiliepimų – tai ypač svarbu, nes mūsų komanda

kartu su visais renginio savanoriais vykdo milžinišką darbą – reprezentuoja mūsų miestą tarptautiniu mastu, skleidžia žinutę, kad dideli ir profesionalūs renginiai ne visada turi vykti sostinėse. Taip pat labai svarbu, kad šis renginys sutraukia daug jaunų žmonių, kurie dalyvauja

kaip modeliai ir savanoriai, tad renginys gimsta kaip labai daugelio žmonių kūrybiškumo ir įsitraukimo rezultatas. Pavyzdys – Šiaulių valstybinės kolegijos bei Šiaulių technologijų mokymo centro studentai ir dėstytojai, kurie padeda parengti modelius podiumui. Būtent šių žmo-

nių dėka žiūrovai renginio metu turi progą pasinerti į unikalią spalvų, formų ir idėjų šventę.“

Renginys yra šiuolaikinio meno festivalio „Virus'28“ dalis.

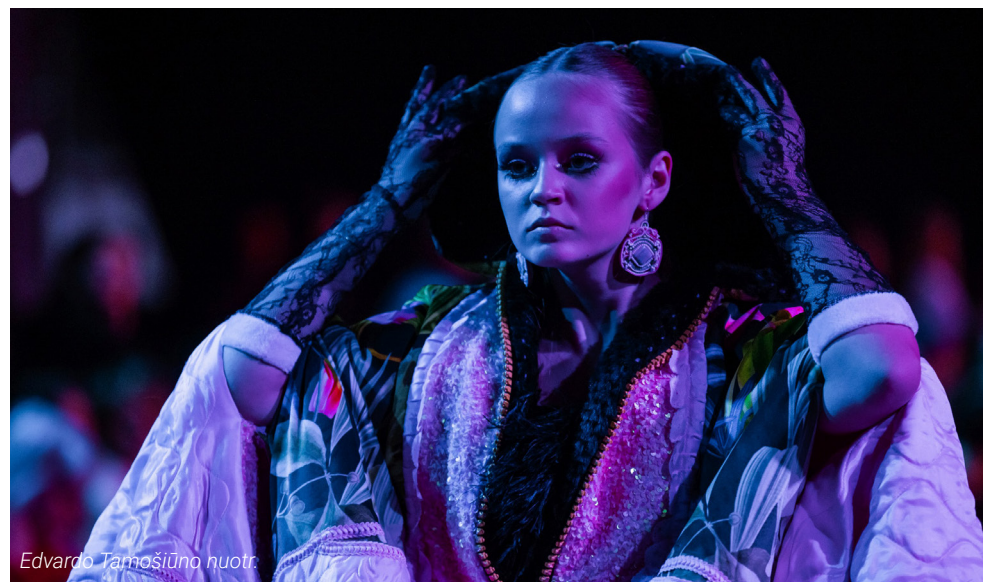
Festivalį finansuoja: Šiaulių miesto savivaldybė, Lietuvos kultūros taryba. Organizatorė – Šiaulių dailės galerija.

Edvardo Tamošiūno nuotr.

Edvardo Tamošiūno nuotr.

Edvardo Tamošiūno nuotr.

Edvardo Tamošiūno nuotr.